

Дипа Анаппара

ДЕЦАТА ОТ БХУТ БАЗАР

София, 2020

Преводът е направен по изданието:
Deera Anappara
DJINN PATROL ON THE PURPLE LINE

Copyright © Deera Anappara 2020
All rights reserved.

С изключение на историческите личности и факти, споменати в книгата, всички действащи лица и събития, описани в нея, са плод на художествена измислица и всяка прилика с реални такива е случайна.

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Петя Петкова, превод, 2020

© Фиделия Косева, корица, 2020

ISBN 978-619-01-0736-1

ДИПА АНАППАРА

दृष्टसत्तास
०॥
उद्यता उद्यत्स

Превод от английски
Петя Петкова

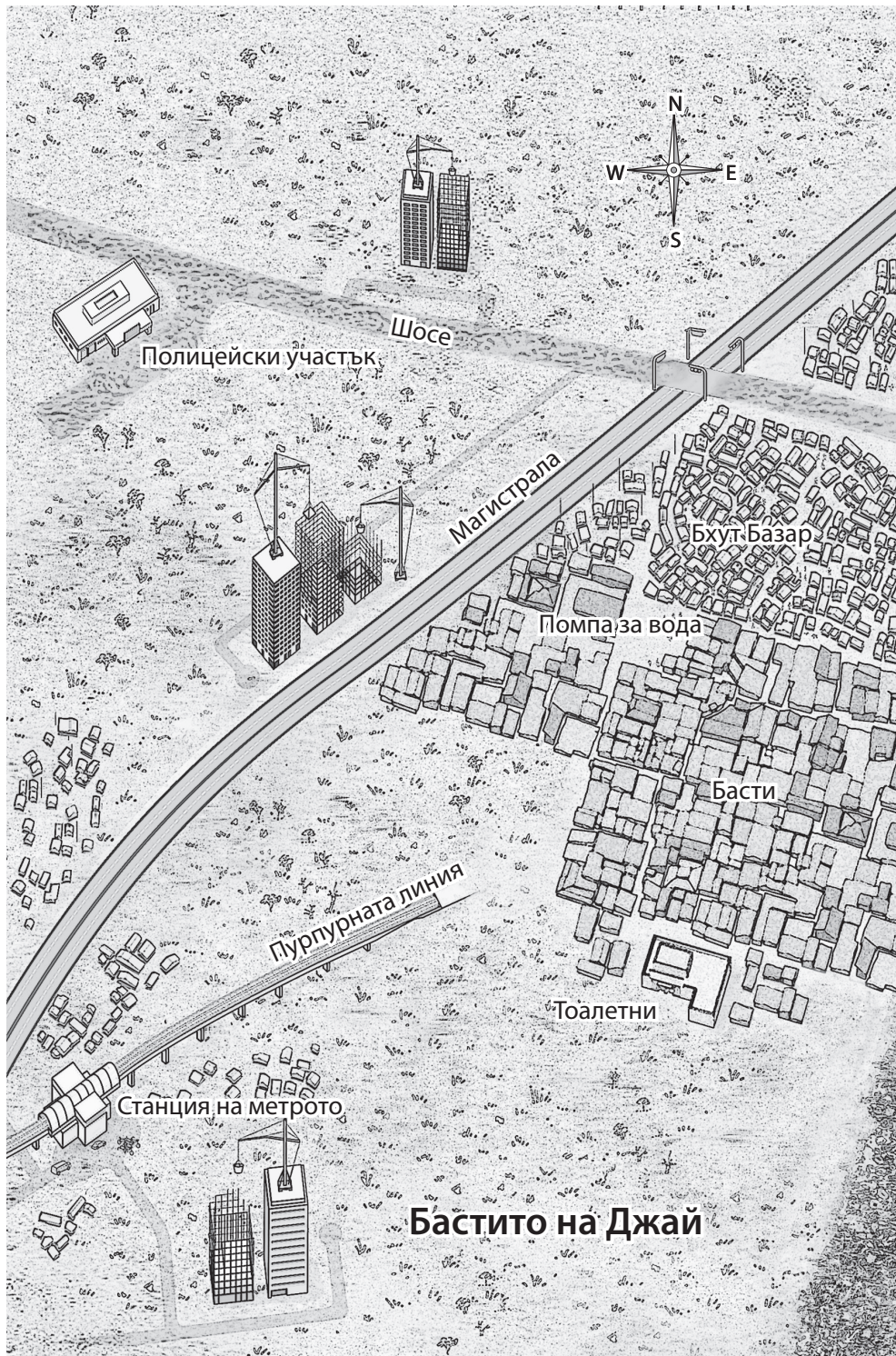

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

- „Творци на съвпадения“, Йов Блум
„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер
„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс
„Еуфория“, Лили Кинг
„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо
„Лято по френски“, София Наш
„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс
„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд
„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал
„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт
„Парижката квартира“, Гийом Мюсо
„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели
„Между небето и Лу“, Лорен Фуше
„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън
„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм
„Момичето и нощта“, Гийом Мюсо
„Сто парченца от мен“, Люси Дилън
„Момичето, което някога познаваше“, Трейси Гарвис Грейвс
„Невероятните приключения на сестрите Шергил“, Бали Каур Джасвал
„Жените в замъка“, Джесика Шатък
„Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо
„Предопределени един за друг“, Мади Доусън
„Библиотекарката от Аушвиц“, Антонио Итурбе
„Проект *Истина*“, Клеър Пули
„Войната на Хана“, Джан Елайъсбърг
„Децата от Бхут базар“, Дипа Анаппара

*На Дивя Анаппара
и Парам*

Полицейски участък

Шосе

Магистрала

Бхут Базар

Помпа за вода

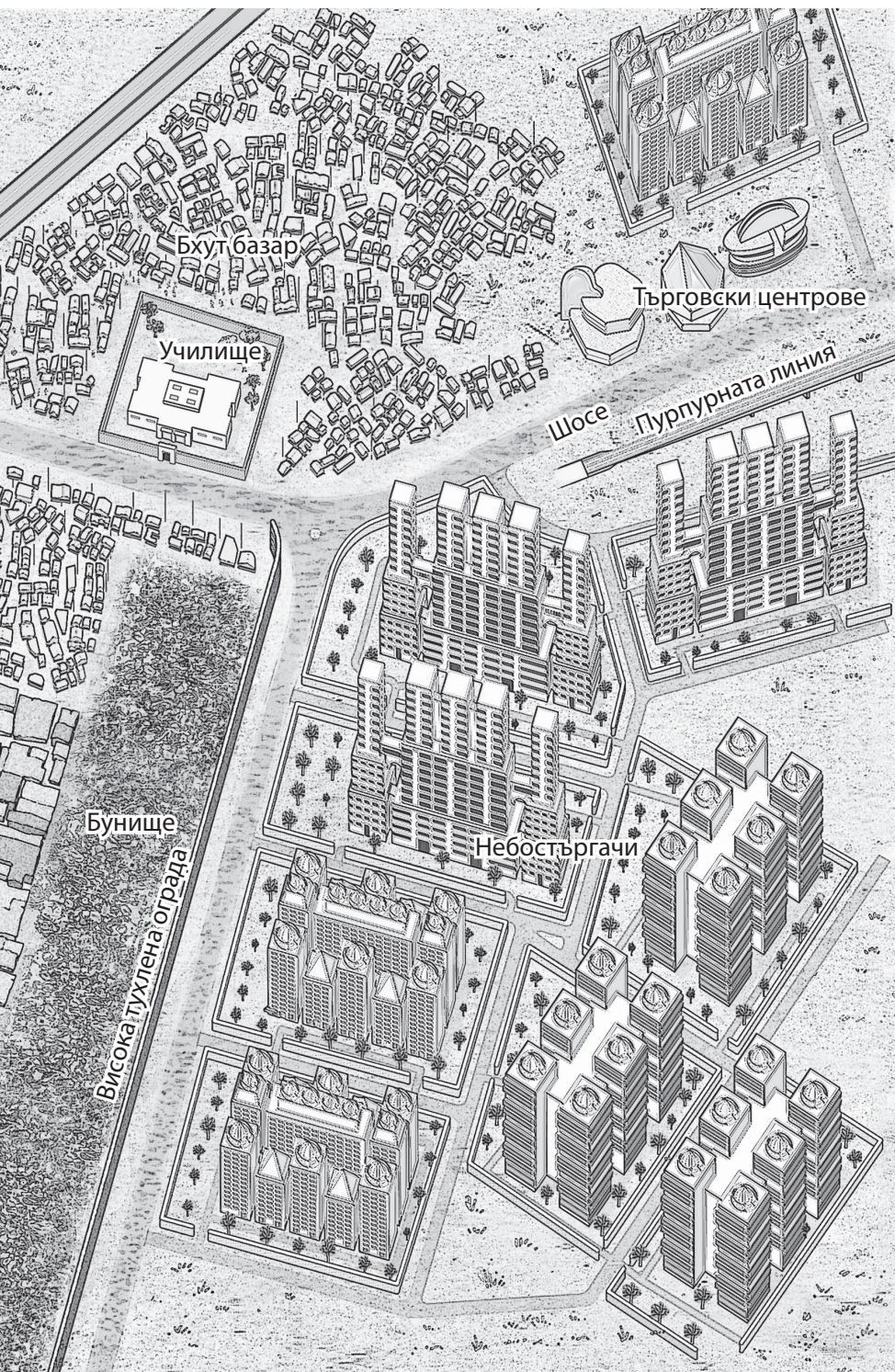
Басти

Тоалетни

Станция на метрото

Пурпурната линия

Бастито на Джай

ПЪРВА ЧАСТ

ТАЗИ ИСТОРИЯ ЩЕ ТИ СПАСИ ЖИВОТА

Приживе Смахнатия бил шеф на осемнайсет-двайсет деца и почти никога не посягал на никое от тях. Всяка седмица им давал да си поделят шоколади „5 Стар“ или пакетче бонбонки „Джем“ и се грижел да бъдат невидими за полицаите и евангелистите, които искали да ги спасят от улиците, а също и за мъжете, които ги наблюдавали с хищнически погледи, докато децата се втурвали по железопътните релси, за да събират пластмасовите бутилки от вода, преди влакът да ги смачка.

Смахнатия не го правел на въпрос, ако неговите вехтошари му давали пет бутилки от „Бислери“ вместо петдесет, нито ако ги хванел пред киното, когато трябвало да работят, облечени в най-хубавите си дрехи и наредени на опашка за билети за премиерна прожекция, които дори не могли да си позволят. Но не им прощавал в дните, в които се появявали със зачервени носове, думите им се смесвали като кръв и вода, а очите им били отекли и подути като пълни луни от смъркането на бял прах. Тогава той гасял своите „Голд Флейк Кингс“ в китките и раменете им и се оплаквал, че похабява хубави цигари.

Лютивата миризма на изгорена кожа следвала момчетата и отмивала сладките, летливи нотки на лепило „Дендрит“ и коректор „Ирейз-екс“. Здравата им набивал акъл в главата Смахнатия.

Ние никога не сме го виждали, защото е живял в този квартал много преди нас. Но хората, които са го познавали, като бръснаря, който от десетилетия бръсне брадясали бузи, и лудия, който размазва пепел по гърдите си и се нарича светец, още говорят за него. Казват, че момчетата на Смахнатия никога не се карали кой да се качи пръв на влак в движение или чия да е плю-

шената играчка или състезателната количка, пъхната в пролуката зад седалка. Смахнатия учел момчетата си да бъдат различни. Ето защо от всички деца, които работели на всички гари из страната, неговите живеели най-дълго.

Но един ден самият Смахнат умрял. Момчетата му знаели, че не е имал такова намерение. Бил млад и здрав и бил обещал да наеме микробус и да ги закара да видят Тадж Махал, преди да настъпи дъждовният сезон. Плакали за него дни наред. Бурени разцъфтели на голата земя, напоена от сълзите им.

След това момчетата били принудени да работят за мъже, които нямали нищо общо със Смахнатия. В новия им живот нямало шоколади и филми, само ръце, изгорени от железопътните релси, блестящи като злато на лятното слънце, когато в единайсет сутринта вече било четирийсет и пет градуса. През зимата температурите се стромолясвали до един-два градуса и понякога, когато мъглата била бяла и зърнеста като прах, острието на ледените релси смъквало кожата от изприщените им пръсти.

Всеки ден след претърсването на боклуците момчетата измивали лицата си с водата, капеща от течаща тръба на гарата, и дружно се молили на Смахнатия да ги спаси, преди колелата на някой влак да стрият ръцете и краката им на прах, или колан, изсвистяващ във въздуха, да счупи прегърбените им гръбнаци надве и никога повече да не направят и крачка.

В месеците след смъртта на Смахнатия две момчетата умрели, докато тичали след влакове. Над разкъсаните им трупове кръжели кани* и мухи целували синьо-черните им устни. Шефовете им решили, че ще е прехосване на пари да се приберат телата им и да се кремират. Влаковете не спирали и двигателите им ревели до късно през нощта.

Една вечер, скоро след смъртните случаи, три от момчетата на Смахнатия пресекли шосето, отделящо железопътната гара от безредно наблъсканите магазини и хотели, чиито тераси били претърпени с червено-бели клетки на мобилни оператори и

* Каня – граблива птица, която се храни с мърша или остатъци от храна. – Б.р. [Всички бележки без изрично отбелязаните са на преводача.]

черни бидони за вода „Синтекс“. Неоновите знаци оповестявали **ЧИСТА ВЕГЕТАРИАНСКА ХРАНА** и **ГЛЕДКА КЪМ ГАРАТА**, и **НЕВЕРОЯТНАТА! ИНДИЯ**, и **СЕМЕЙНО УДОБСТВО**. Момчетата се били запътили към място, недалеч оттам: тухлена ограда с железен парапет, на който Смахнатия сушал дрехите си, а нощем спял под нея с всичките си притежания във вързоп, който стискал здраво, все едно бил жена му.

В жълто-розовата светлина на буквите, изписващи **ХОТЕЛ „КРАЛСКО РОЗОВО“**, те видели малките глинени фигурки на богове, които Смахнатия бил наредил в ниша в стената – Ганеша със свития на гърдите си хобот, Хануман, вдигнал планина с една ръка, и Кришна, свирещ на флейтата си, а в краката им били притиснати с камъни изсъхнали невени.

Момчетата допрели чела о стената и попитали Смахнатия защо е трябвало да умре. Едно от тях прошепнало на вятъра истинското му име, което било тайна, известна само на тях, и в улицата се размърдала сянка. Децата решили, че е котка или летяща лисица, въпреки че във въздуха се усетил заряд, доловили металния вкус на електричество върху езиците си и видели трепването на пъстроцветна мълния, изчезнала толкова бързо, че единствената възможност била да са си я въобразили. Били замаяни от глад и изтощени от събиране на бутилки. Но на следващия ден, докато ровели из боклука на пода на някакъв влак, и тримата намерили банкноти от по петдесет рупии под различни седалки.

Знаели, че парите са подарък от духа на Смахнатия, защото въздухът около тях се надиплил от топлия му дъх с мирис на „Голд Флейк Кингс“. Явил им се, защото го повикали с истинското му име.

Момчетата започнали да оставят цигари за Смахнатия до стената му и купички от фолио с пикантен нахут, подкиселен със сок от лайм и гарниран с листа от кориандър и резени червен лук. Пускали груби шеги за миризмите и звуците, които издавал Смахнатия един следобед, когато изял наведнъж четвърт килограм нахут. Духът му никак не харесвал остроумията им и след това намирали дупки от цигари по ризките си.

Момчетата на Смахнатия вече са се пръснали из града и чуваме, че някои от тях са пораснали, задомили са се и имат свои деца.

Но дори сега изглеждало момче, което заспива с истинското име на Смахнатия на напуканите си устни, ще се събуди и бял турист ще му купи сладолед или възрастна жена ще натика паратха* в ръцете му. Не е много, но Смахнатия не е бил богат човек, така че не е станал богат дух.

Любопитното за Смахнатия е, че именно неговите момчета му дали този прякор. Когато го срещнали, видели, че в много отношения бил корав, но очите му омеквали, ако му показали липсващ пръст на крака или белег, мятан се като умираща риба отзад на бедрото, където били налагани с нажежени до червено железни вериги. Решили, че само човек, който е „Смахнат“, може да е поне наполовина добър в този грешен свят. Но първо го наричали „братко“, а най-малките му казвали „чичо“, и много по-късно започнали да казват: „Смахнат, виж колко шишета намерих днес“, а той не възразявал, понеже знаел защо са избрали това прозвище.

В една пролетна вечер, месеци след като станал Смахнатия, той пресушил няколко чаши бханг**, купил на момчетата гъсто фирни*** в глинени купички и им прошепнал истинското си име, дадено му от родителите му. Разказал им, че избягал от къщи на седем години, защото майка му го зашлевила, задето не ходел на училище, а се размотавал с уличните Ромеовци, които запявали пронизителни песни всеки път, когато покрай тях минавало момиче.

През първите няколко седмици в града Смахнатия живеел на гарата, поглъщал остатъците от полуизядените пакети с храна, които пътниците хвърляли през прозорците на влаковете, и се криел от полицията в нишите под мостовете за пешеходци. Всяка думкаща стъпка над него била като удар по главата му. Известно време вярвал, че родителите му ще дойдат с влак да го намерят, ще му се скарат, че ги е изплашил, и ще го приберат вкъщи. Нощем спял на пресекулки, чувал майка си да го вика по име, но това били само вятърът, тракането на влака или безжизненият глас на жена, обявяваща, че Североизточният експрес от Шилонг

* Плоска питка от безквасно тесто с различни видове пълнка.

** Напитка от марихуана.

*** Десерт от прясно мляко и смлян ориз.

закъснява с четири часа. Смахнатия се чудел дали да не се прибере, но не го направил, защото се срамувал и защото градът превръща момчетата в мъже, а му било омръзнало да е дете и искал вече да е мъж.

Сега, когато Смахнатия е дух, му се иска отново да е на седем. Предполагаме, че затова държи да чува старото си име. Напомня му за родителите му и за момчето, което е бил, преди да се качи тайно на влака.

Истинското име на Смахнатия е тайна. Момчетата му не го казват на никого. Според нас сигурно е толкова хубаво, че ако Смахнатия беше отишъл в Мумбай, вместо да дойде тук, някоя филмова звезда щеше да му го отмъкне.

В този град има много Смахнати. Не бива да се боим от тях. Боговете ни са твърде заети да чуват молитвите ни, но духовете – те нямат какво друго да правят, освен да чакат и да се чудят, да се чудят и да чакат, и винаги се вслушват в думите ни, защото са отегчени и това е начин да убиват времето.

Не забравяйте, те не работят безплатно. Помагат ни само ако им предложим нещо в замяна. За Смахнатия това е глас, който изрича истинското му име, за други е чаша домашна пиячка, наниз жасминови цветове или кебап от Устад. Не е по-различно от това, което боговете искат от хората да правят за тях, само дето повечето духове не искат от нас да постим, да палим светилници или да пишем имената им до безкрай в тетрадка.

Най-трудното е да намериш правилния дух. Смахнатия е за момчетата, защото никога не е наемал момичета, но има духове жени и духове старици, и дори духове момиченца, които пазят момичетата.

Може би ние се нуждаем от духове повече от всички останали, защото сме момчетата от гарата без родители и дом. Ако сме още тук, то е защото знаем как да призоваваме духовете, когато пожелаем.

Някои хора смятат, че вярваме в свръхестественото, защото дишаме лепило, смъркаме героин и пием деси дару*, достатъчно

* Дестилирана напитка от ферментиралата меласа на захарната тръстика, особено популярна в индийската провинция.

силно, че на бебе да му поникне мустак. Но тези хора, тези хора с мраморни подовете и електрически печки не са били с момчетата на Смахнатия през зимната вечер, когато полицията ги изгонила от гарата.

В онази нощ лют вятър духал из града и правел резки в камъка. Момчетата нямали два̀йсет рупии да вземат одеяло под наем за осем часа, а мъжът с одеялата ги наругал, когато го попитали дали може да им даде едно на изплащане. Седали треперещи под тъмна улична лампа с пръснат абажур пред приют, в който нямало повече свободни легла за нощта. Шишове от болка се забивали в ръцете и краката им. Когато вече не издържали, те повикали Смахнатия.

– Извинявай за безпокойството – казали. – Но се боим, че ще умрем.

Счупената улична лампа изпращала и грейнала. Момчетата вдигнали очи. Към тях се спускали лъчи светлина, гъста като сироп и топложълата.

– Почакайте – рекъл им духът на Смахнатия, – ще видя какво мога да направя.